

царскы-тѣ хора държахъ неговъ странъ,
кога-то свѣтитель Атанасій бѣше се въ за-
точеніе. Из прѣмъдрий Богъ разкажи тѣ-
хнымъ свѣтъ, като прѣсѣче злобъ-тъ и
живота Аріевъ, на кого-то дзыкъ-тъ колко-то
на връхъ благочестивы-тѣ лѣкаво тичаше,
толкова повече неговы-тѣ вътрѣшны ча-
сти, покъсани истекохъ и съ празднъ утро-
къ клетника-тъ, исхвърленъ на едно нечи-
сто мѣсто, лѣжаше въ гной и смрадъ, до-
жтъ най-сѣтнѣ съ голѣмы мѣкы изхвър-
ли лѣкавъ-тъ си дѣшъ. Евсевій, и томъ
подобны-тѣ, слѣдъ смъртъ-тъ Аріева, при-
хъ всички-тѣ трѣдове връхъ си за да за-
щитатъ и распространатъ ересь-тъ си;
при тока много силахъ да затѣлатъ уста-
та Атанасіевы, кой-то ако и да бѣше въ
заточеніе, пакъ немълаше, изъ побъжавше за
благочестіе-то. Изъ Божіа-та промысль мѣ
помагаше; та ѹмилостиви сѣрдце-то на го-
лѣмъа сынъ великаго царя Константина, и
онъ Константинъ, кой-то като бѣше по старъ
отъ братьа-та си, имаше повече царскъ си-
ла и първо царско мѣсто въ държавъ-тъ
на старый Римъ. Той освободи С-го Ата-